

Bennünk van, talán ősidők óta, hogy magasabbra, feljebb, láthatóbbra igyekszünk. Aki magasabbra megy, messzebb ellát. Megnőnek a távolságok, kitágulnak a horizontok. Ami kicsi, elveszíti fontosságát, vagy végképp szem elől tévesztjük. Jézusunk ebben is egész más, mint mi. Itt arról próbál hallgatóinak képet adni, hogy lényegi különbség van Atyánk küldötte és közöttünk, abban is, hogy merre fordul a figyelmünk.

Nagy öröme ad okot Jézusnak az a tulajdonsága, hogy a "magasabbsága", más valósági lényege nem változtatja meg kicsinyei iránti szeretetét. Onnan is, akkor is közelről lát minket. Nagyon közelről. Belülről!! Hiszen miattunk hozta le e magaslatokat. Ő a forródrót e két létezés között. Ő az ajtó a két otthon között. Ő maga az élő közvetítés.

Testünk bűvkörébe szorulva, ez után a magasabb rendű létezés után van bennünk a vágy, talán mert onnan jöttünk mi is. Talán érezzük még az „otthoni” illatot, hallunk hangokat, látunk néha fényeket. Főleg így, hogy van, aki onnan jön, van, aki mutat nekünk, hallat, éreztet velünk életjeleket az otthonunkból. Ha mellette akarunk létezni, erősíti, s egyben finomítja érzékenységünket a fontosabb tapasztalatok iránt.

Segítsen bennünket Istenünk Lelke abban is, hogy komolyan tudjuk venni e rezdüléseket, hogy mi is tudjunk valóságokat megélni, tudjuk *átélni* a gáton ezt a mostani létet és megvalósítani abból az igaz hazából -- itt ebben a körülményben -- valamennyit! Ámen.

Dombi Zsuzsa, Bánya